

overigens is het in Twente ook voor den serieuzen onderzoeker, voor een natuurliefhebber een eldorado. Jammer, dat de beekjes vervuild worden door het afvalwater uit de fabriek! Dat schendt Twente's landschapschoon op droevige wijze. Thans is een commissie bezig om maatregelen tegen deze verontreiniging te beramen; de gemeenten geven er eenig geld voor, maar 't is de vraag, of het onderzoek vruchtdragende resultaten zal hebben.

Rondom de industriesteden verdwijnt het onontgonnen land meer en meer. Twenthe mag stellig waakzaam zijn voor het behoud van zijn natuurschoon!

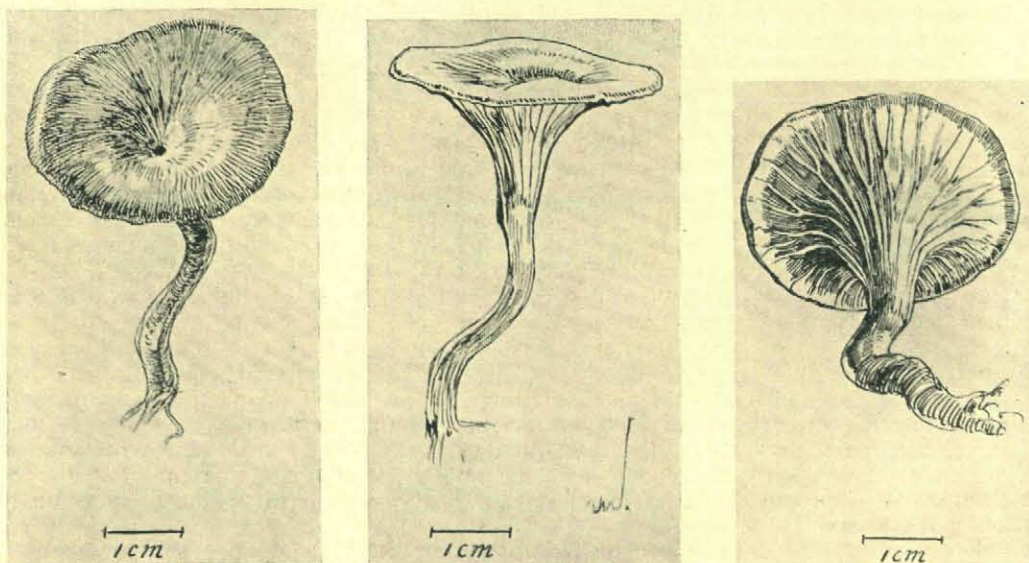
14 Febr. 1927.

P. KOSTER.

Een aardige vondst. — Daar het toeval wilde, dat we den laatsten herfst weinig gelegenheid hadden op paddenstoelen uit te gaan, waren de weinige merkwaardigheden, die we vonden, voor ons van dubbele betekenis.

Zoo kwamen we er dan ook toe onze vondst in de bosschen bij Boschhuis in de nabijheid van Bergum (Fr.) hier weer te geven. Bijzonder opvallend is bij het afgebeelde zwammetje, *Cantharellus infundibuliformis* Scop., ook wel het trechtertje genoemd, de ronde opening in den hoed, die tot onder in den steel doorloopt.

De afbeeldingen doen bijzonder duidelijk twee karakteristieke kenmerken van het geslacht

Cantharellus infundibuliformis.

Cantharellus uitkomen. Ten eerste de dikke plooiën in plaats van lamellen, die bovendien dichotoom vertakt zijn, en ten tweede het geleidelijk overgaan in elkaar van steel en hoed.

Het paddenstoelenboekje van C. Cool en H. A. A. van der Lek vermeldt, dat deze zwam niet algemeen is. Mej. Cool was zoo vriendelijk onze determinatie te bevestigen. Leeuwarden.

K.—F. en K.

Oud-Hollandsche Geneeskruidentuin. — *Wie helpt een eindje mee?* Op het terrein van het Openlucht-Museum te Arnhem is, in samenwerking met de Nederlandsche Vereeniging voor Geneeskruidentuinen, door het bestuur van genoemd Museum den afgelopen winter een geneeskruidentuin aangelegd, in den trant der Oud-Vaderlandsche Apothekerstuinen.

De bedoeling daarvan is het Nederlandsche publiek een denkbeeld te geven, hoe zulke Apothekerstuinen vroeger waren ingericht en welke planten er in werden geteeld.

Er is veel belangstelling voor dit plan betoond. Velen gaven geldelijken steun; Hare

Majesteit de Koningin en Hare Majesteit de Koningin-Moeder toonden eveneens groote belangstelling door het schenken van een bijdrage. Anderen gaven planten, o.a. ligusters en boksboomjes voor de hagen en voor de afscheidingen rondom de plantenbedden; ook zijn er tal van geneeskruiden en zaden toegezegd door botanische tuinen en kruidenkweekers.

Er komt een vijver in met een ouden hardsteenen waterpomp (ook een cadeau) en het plan is tevens een oud steenen tuinhuisje of koepel en een ouderwetschen lessenaarbroeibak, zooals die op oude buitens nog worden aangetroffen, op te stellen, als het geluk ons dienen wil!

Zulk een oude broeibak was gemaakt van metselsteenen, als omlijsting van een houten opstand met ramen, voorzien van kleine ruitjes.

Er worden telkens van zulke huisjes en bakken weggebroken als van geen nut meer zijnde, wijl zij voor moderner installaties plaats moeten maken, maar voor *ons* doel zijn ze *juist prachtig* van pas. Welke belangstellende buitenplaatsbezitter of -bezitster zou ons aan een dier beide bouwswels, of aan beide kunnen helpen?

Ze zouden het Museum een grooten dienst bewijzen en voor hun deel bijdragen tot het bewaren van verdwijnende gebruiksvorwerpen eener vroegere tuincultuur.

De voorwerpen hebben er in den kruidtuin een goede plaats, zijn er nuttig en zullen het publiek een indruk vermogen te geven van het tuinbedrijf in vroeger tijden.

Nogmaals, wie helpt er mede om op deze wijze aan de historie van onze Oud-Vaderlandsche tuincultuur mede te werken? A. J. VAN LAREN, Hortus Botanicus, Amsterdam.
J. P. VAN LONKHUIZEN, directeur.

Alfred Rehder: Manual of Trees and Shrubs. 1927. Publishers: the Macmillan Company, New York. — Dr. Alfred Rehder is de assistent-directeur van het groote Arnold Arboretum der Harvard universiteit in Noord Amerika. Het is merkwaardig, hoe de laatste twintig jaren Amerika de leiding van Europa overneemt inzake beschrijving der winterharde houtgewassen; Sargent deed het voor de Amerikaansche soorten; Bailey gaf een geheele encyclopedie en had ook reeds een handleiding van altijd-groene houtgewassen gepubliceerd. Thans is het een volledig handboek van Rehder.

Het boek is in 8°. 930 bladzijden dik, bevat een sleutel tot de families, terwijl daarna binnen iedere familie (systematisch gerangschikt), een sleutel tot het geslacht volgt en ieder geslacht begint met een determinatielijst der soorten. Bij iedere soort worden ook de botanische en tuinvariëteiten beschreven. De lettersoort is goed gekozen, zoodat de namen waarop het aankomt, duidelijk in het oog vallen, terwijl de overige licht gedrukt zijn. Er komen soorten in voor, welke bij ons niet gebruikt worden en er worden soorten en variëteiten gemist, welke in Nederland op de kwekerijen en in de tuinen voorkomen. Het gebruik moet doen ondervinden of de determinatietabellen en de beschrijvingen praktisch zijn; de naam van den schrijver is er een waarborg voor. Afbeeldingen komen niet in het boek voor.

Vele namen zijn anders dan men in Nederland gewend is; Rehder past de internationale regels scherp toe, en bij de variëteiten heeft hij ook dikwijls nieuwe benamingen, maar doordat de synonyme namen toegevoegd worden en ook in het register staan, kan er geen moeilijkheid door ontstaan.

Rehder's Manual is het rijkste boek in den beknoptsten vorm op het gebied der winterharde houtgewassen. J. VALCKENIER SURINGAR.

De Europeesche Kanarie. — Bij vogelwaarnemingen hoort een beetje geluk. Al ben je nog zooveel buiten en al zet je oogen en ooren wijd open, waar niets is valt ook niets te zien. En dit is wel zeker, dat ons ontzaglijk veel ontgaat, alleen maar omdat we niet overal tegelijk kunnen zijn en toevallig niet ter plaatse aanwezig waren op het moment, dat ergens een zeldzame gast te bewonderen viel.

Zaterdag 12 Maart ontving ik D. L. N. van deze maand, sneed het open en keek het even door, maar vond niet dadelijk tijd tot lezen en Zondag evenmin. Maar ik had gezien, dat het eerste artikel handelde over de Europeesche Kanarie. Maandagmorgen moest ik even in de stad zijn en op den terugweg nam ik, voorbij Bronovo, het schelpenpad door de plantsoenstrook aan de Groot Hertoginnelaan, langs den smallen vijver. Even voorbij